Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (седми състав)

16 април 2015 година*

„Преюдициално запитване — Дъмпинг — Внос на някои тръби от желязо или от стомана — Регламент (ЕО) № 384/96 — Член 3, параграф 7 — Вреда за промишлеността — Известни фактори — Причинно-следствена връзка — Невземане предвид на разследване на антиконкурентни практики на общностни предприятия от засегнатия сектор — Регламент (ЕО) № 2320/97 — Валидност“

По дело C-143/14

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Finanzgericht Berlin-Brandenburg (Германия) с акт от 18 декември 2013 г., постъпил в Съда на 26 март 2014 г., в рамките на производство по дело

TMK Europe GmbH

срещу

Hauptzollamt Frankfurt (Oder),

СЪДЪТ (седми състав),

състоящ се от: J.-C. Bonichot (докладчик), председател на състава, Ал. Арабаджиев и C. Lycourgos, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 29 януари 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за TMK Europe GmbH, от N. Meyer, Rechtsanwalt,

— за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

— за Съвета на Европейския съюз, от B. Driessen, в качеството на представител, подпомаган от R. Bierwagen, Rechtsanwalt,

— за Европейската комисия, от T. Maxian Rusche и R. Sauer, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до валидността на Регламент (ЕО) № 2320/97 на Съвета от 17 ноември 1997 година относно налагане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на някои безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Унгария, Полша, Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република, за отмяна на Регламент (ЕИО) № 1189/93 и прекратяване на процедурата по отношение на такъв внос с произход от Република Хърватия (ОВ L 322, стр. 1).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между TMK Europe GmbH (наричано по-нататък „TMK Europe“) и Hauptzollamt Frankfurt (Oder) (главна митническа служба на Франкфурт на Одер, наричана по-нататък „Hauptzollamt“) относно антидъмпинговите мита, поискани от TMK Europe в приложение на Регламент № 2320/97 на основание вноса, осъществен през 2001—2003 г.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 384/96

3 Регламент (ЕО) № 384/96 на Съвета от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223), е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, стр. 51, поправки ОВ L 7, 2010 г., стр. 22 и ОВ L 36, 2011 г., стр. 20). Предвид обаче датата, на която е приет Регламент № 2320/97, чиято законосъобразност е оспорена пред запитващата юрисдикция, спорът трябва да бъде разгледан въз основа на Регламент № 384/96 (наричан по-нататък „Основният регламент“).

4 Член 1, параграф 1 от Основния регламент предвижда:

„Антидъмпингово мито може да се прилага за [всеки дъмпингов продукт], чието пускане в свободно обращение в Общността причинява вреда“.

5 Член 3, параграфи 1, 2 и 5—7 от Основния регламент, озаглавен „Установяване на вреда“, гласи:

„1. По смисъла на настоящия регламент „вреда“, освен в изрично упоменати случаи, означава причиняване на [съществена вреда на промишлеността] на Общността, опасност от причиняване на [съществена вреда на промишлеността] на Общността или съществено забавяне на процеса на създаване на [такава промишленост] и се тълкува съгласно разпоредбите на настоящия член.

2. Установяването на вреда се основава на достоверни доказателства и обективно изследване на следните два фактора:

а) обем на дъмпинговия внос и ефект на този внос върху цените на подобни стоки на Общия пазар и;

б) последвалото от този внос въздействие върху [промишлеността] на Общността.

[…]

5. Изследването на въздействието на дъмпинговия внос върху [съответната промишленост] на Общността включва оценка на всички [релевантни] фактори и показатели, които имат отношение към състоянието на [тази промишленост], включително факта, че [определена промишленост] е още в процес на възстановяване от ефекта на минал дъмпинг или субсидиране, значението на действителния дъмпингов марж, действителния или потенциален спад на продажбите, печалбите, продукцията, пазарния дял, производителността, възвръщаемостта на инвестициите, натоварването на мощностите; фактори, отразяващи се върху цените на пазара на Общността; действително или потенциално отрицателно влияние върху паричния поток, наличностите, заетостта, заплатите, ръста, способността за привличане на капитали или инвестиции. [Този списък не е изчерпателен] и един или повече от [тези фактори] не могат да бъдат от решаващо значение при вземане на решение.

6. От всички предоставени по параграф 2 релевантни доказателства трябва да става ясно, че дъмпинговият внос причинява вреда по смисъла на настоящия регламент. По-конкретно, това показва въздействието върху [промишлеността] на Общността съгласно параграф 5 на обема и/или ценовите равнища по параграф 3, както и че това въздействие е в степен, която позволява то да бъде определено като значимо.

7. Изследват се и всички известни фактори, различни от дъмпинговия внос, които в същото време причиняват вреда на [промишлеността] на Общността, за да се гарантира, че вредата, причинена от тях, не се приписва на дъмпинговия внос по параграф 6. Фактори, които може да се изследват в тази връзка, са обемът и цените на вносни стоки, които не се продават на дъмпингови цени, свиване на търсенето или промени в потреблението, ограничителни търговски практики и конкуренция между производители от трети страни и страни членки на Общността, развитие на технологиите, експортният потенциал и производителността на [промишлеността] на Общността“.

Регламент (ЕО) № 2320/97

6 С член 1, параграф 1 от Регламент № 2320/97 са наложени окончателни антидъмпингови мита върху вноса по-специално на безшевни тръби с код 7304 31 99 от Комбинираната номенклатура, която се съдържа в приложение I към Регламент (ЕИО) № 2658/87 на Съвета от 23 юли 1987 година относно тарифната и статистическа номенклатура и Общата митническа тарифа (ОВ L 256, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 4, стр. 3), които inter alia са с произход от Русия. Параграф 2 на същия член определя ставката на приложимото за този внос антидъмпингово мито в размер на 26,8 %.

Регламент (ЕО) № 1322/2004

7 Регламент (ЕО) № 1322/2004 на Съвета от 16 юли 2004 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2320/97 относно налагане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на някои безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана, inter alia с произход от Русия и Румъния (ОВ L 246, стр. 10), съдържа по-специално следните съображения:

„[…]

(9) С решение 2003/382/ЕО на Комисията [от 8 декември 1999 година относно производство съгласно член 81 от Договора за ЕО (преписка IV/E-1/35.860-B — Безшевни тръби от стомана] [ОВ L 140, стр. 1] (наричано по-нататък „решението в областта на конкуренцията“) на редица производители от Общността са наложени глоби поради участието им в два случая на нарушение на член 81, параграф 1 от Договора за ЕО.

(10) След приемането на решението в областта на конкуренцията първоначално се счете, че ако изобщо засяга Регламент (ЕО) № 2320/97, то това не е дотолкова, че да е необходимо преразглеждане на констатациите в този регламент. След публикуването на решението в областта на конкуренцията обаче една от заинтересованите страни изтъкна възможно въздействие на антиконкурентното поведение върху прилаганите антидъмпингови мерки и предостави допълнителна информация относно аспекти от констатациите в Регламент (ЕО) № 2320/97 по повод вредата и причинно-следствената връзка. Този регламент трябва установи дали решението в областта на конкуренцията засяга действащите антидъмпингови мерки.

[…]

(19) Тъй като разглежданите продукти, участващите предприятия и периодите на двете производства съвпадат само отчасти, е установено, че това антиконкурентно поведение засяга само донякъде антидъмпинговото разследване, довело до налагането през 1997 г. на окончателните мита. Освен това, ако се изключат данните за предприятията, за които е установено, че са нарушили член 81, параграф 1 от Договора за ЕО, резултатите продължават да са същите като изчислените с помощта на данните на десетте съдействали на разследването производители на Общността, сред тях и тези, които са участвали в посоченото по-горе антиконкурентно поведение, т.е. въпреки това е налице вредоносен дъмпинг. Следователно е изключително малка вероятността антиконкурентното поведение на производителите от Общността да промени съществено първоначалните констатации на антидъмпинговото разследване. Не може обаче да се твърди със същата сигурност, че всички условия на пазара щяха да бъдат същите, ако това антиконкурентно поведение липсваше.

(20) Предвид гореизложеното е целесъобразно да се преустанови прилагането на въведените с Регламент (ЕО) № 2320/97 мерки. Това съответства на принципите на законосъобразна администрация и добра административна практика […]“. [неофициален превод]

8 Член 1 от Регламент № 1322/2004 изменя Регламент № 2320/97, като добавя в него член 8, според който: „[ч]ленове 1—3 няма да се прилагат повече, считано от 21 юли 2004 г.“.

Спорът по главното производство и преюдициалният въпрос

9 През 2001—2003 г. TMK Europe внася тръби с произход от Русия. Тъй като счита, че този внос попада в приложното поле на Регламент № 2320/97, Hauptzollamt иска от това дружество да плати по-специално антидъмпингови мита в размер на 375 178,13 евро.

10 На 18 ноември 2003 г. дружеството изтъква пред Hauptzollamt, че не дължи тези мита, като първо твърди, че внесените тръби не попадат в приложното поле на този регламент.

11 След публикуването на Регламент № 1322/2004, който преустановява прилагането на Регламент № 2320/97, считано от 21 юли 2004 г., поради решението в областта на конкуренцията, с което се налагат санкции на някои производители от Общността в засегнатия сектор на дейност, TMK Europe отново иска от Hauptzollamt възстановяване на антидъмпинговите мита, като се позовава на твърдяната от него незаконосъобразност на Регламент № 2320/97.

12 След като на 29 октомври 2010 г. подадените от него жалби по административен ред са отхвърлени, TMK Europe сезира Finanzgericht Berlin-Brandenburg (съд по финансови въпроси в Берлин-Бранденбург) с искане за възстановяване на въпросните антидъмпингови мита, в което отново изтъква своите две основания, а именно, от една страна, че внесените тръби не попадат в приложното поле на Регламент № 2320/97 и от друга страна, че този регламент е незаконосъобразен.

13 Макар според запитващата юрисдикция първото основание да не може да бъде прието, остават съмнения относно отговора, който следва да се даде на второто основание.

14 Тази юрисдикция е склонна да счита, че Регламент № 2320/97 е валиден, но не може да определи със сигурност дали основанията, поради които Съветът на Европейския съюз решава с Регламент № 1322/2004, че от 21 юли 2004 г. вече няма да се прилагат членове 1—3 от Регламент № 2320/97, трябва да имат ретроактивно действие и що се отнася до валидността на Регламент № 2320/97.

15 Според запитващата юрисдикция възниква въпросът дали, когато на 17 ноември 1997 г. Съветът е приел Регламент № 2320/97, той не е трябвало да вземе предвид разследването, образувано от 25 ноември 1994 г. от Европейската комисия относно вероятността да съществуват антиконкурентни практики в рамките на промишлеността на Общността. Всъщност съгласно член 3, параграф 7, първо изречение от Основния регламент известните фактори, различни от дъмпинговия внос, които по същото време причиняват вреда на промишлеността на Общността, следва също да бъдат разгледани, за да се избегне възможността да се приеме, че причинената от тези други фактори вреда се дължи на дъмпинговия внос.

16 При тези условия Finanzgericht Berlin-Brandenburg решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Невалиден ли е Регламент № 2320/97 [...], тъй като в нарушение на изискванията за установяване на вреда, произтичащи от член 3, параграф 7 от [Основния] регламент, [Съветът] е приел наличието на такава (вреда), без при това да вземе предвид обстоятелството, че с непубликувано решение от 25 ноември 1994 г. (преписка IV/35.304), прието на основание член 14, параграф 3 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] [...], Комисията е предприела разследване относно вероятността да съществуват антиконкурентни практики в сектора на тръбите от нелегирана стомана, които практики могат да нарушат член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 53, стр. 4), както и член 81 ЕО?“.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта на изтъкнатото пред националния съд възражение за незаконосъобразност

17 Италианското правителство и Комисията твърдят, че вече не е възможно валидността на Регламент № 2320/97 да бъде оспорвана чрез възражение пред запитващата юрисдикция, тъй като жалбоподателят в главното производство не е направил това в срока, предвиден в член 230 ЕО, който е в сила по това време.

18 В това отношение следва да се припомни, че общият принцип, чиято цел е да гарантира, че всяко лице има или е имало възможност да оспори общностния акт, послужил за основание на постановено в негов ущърб решение, в никакъв случай не представлява пречка за това

определен регламент да стане окончателен за частноправен субект, по отношение на който той трябва да се разглежда като индивидуално решение, чиято отмяна субектът несъмнено е можел да поиска съгласно член 230 ЕО, което не позволява частноправният субект да се позовава на незаконосъобразността на регламента пред националната юрисдикция. Подобна констатация се прилага за регламентите, които налагат антидъмпингови мита, тъй като по естеството си те са както нормативни актове, така и актове, които могат да засегнат пряко и лично определени икономически оператори (решение Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 37 и цитираната съдебна практика).

19 Всъщност, макар че по естеството и по обхвата си са нормативни актове, регламентите за налагане на антидъмпингови мита могат да засягат пряко и лично тези производители и износители на съответния продукт, за които въз основа на данните за търговската им дейност е установено, че носят отговорност за дъмпинговите практики. По принцип това се отнася за предприятия производители и износители, които могат да докажат, че са посочени в актовете на Комисията или на Съвета или че са засегнати от подготвителните разследвания (вж. решения Allied Corporation и др./Комисия, 239/82 и 275/82, EU:C:1984:68, т. 11 и 12, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, т. 21 и Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 30).

20 Същото се отнася и за тези вносители на съответния продукт, чиито препродажни цени са взети предвид за целите на определянето на експортните цени и които следователно са засегнати от констатациите по въпроса за наличието на дъмпинг (вж. решения Nashua Corporation и др./Комисия и Съвет, C-133/87 и C-150/87, EU:C:1990:115, т. 15, Gestetner Holdings/Съвет и Комисия, C-156/87, EU:C:1990:116, т. 18 и Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 31).

21 Съдът също така е постановил, че вносителите, които са свързани с износители от трети страни, чиито продукти се облагат с антидъмпингови мита, могат да обжалват регламентите, с които се налагат тези мита, по-специално когато експортната цена е изчислена въз основа на прилаганите от тези вносители препродажни цени на общностния пазар и когато самото антидъмпингово мито е изчислено в зависимост от тези препродажни цени (вж. в този смисъл решения Neotype Techmashexport/Комисия и Съвет, C-305/86, EU:C:1990:295, т. 19 и 20 и Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 32).

22 Извън това признаването на някои категории икономически оператори за легитимирани да подават жалби за отмяна на антидъмпингови регламенти, не изключва възможността други оператори също да бъдат лично засегнати от такъв регламент поради някои присъщи за тях качества, които ги разграничават от всички останали лица (вж. решения Extramet Industrie/Съвет, C-358/89, EU:C:1991:214, т. 16 и Valimar, C-374/12, EU:C:2014:2231, т. 33).

23 В главното производство обаче не е установено, че TMK Europe може да се счита за принадлежащо към някоя от посочените по-горе категории икономически оператори.

24 Преди всичко няма съмнение, че в Регламент № 2320/97 като предприятия износители не са посочени нито TMK Europe, нито Sinara Handel GmbH (наричано по-нататък „Sinara“), дружеството, на което то е правоприемник. Освен това те не се явяват и предприятия вносители, засегнати от подготвителните разследвания за този регламент.

25 На следващо място, макар Sinara да е било свързано с групата руски предприятия износители, участвали в антидъмпинговата процедура, от представената на Съда преписка не следва нито че експортната цена, по която е определено антидъмпинговото мито, е била изчислена въз основа на прилаганите от този вносител препродажни цени на общностния пазар, нито че самото антидъмпингово мито е било изчислено в зависимост от тези препродажни цени.

26 Накрая, тъй като оспорва допустимостта на формулираното пред националния съд възражение за незаконосъобразност, Комисията трябва да представи доказателствата, които могат да обосноват това възражение. От наведените обаче от Комисията доводи в това отношение не се установява, че Sinara е било достатъчно свързано с руските предприятия износители или че е било в особено положение, което го разграничава от всички останали икономически оператори, за да може да се приеме, че това предприятие е било засегнато пряко и лично по смисъла на член 230 ЕО в рамките на срока, който този член предоставя, за да се иска отмяната на приетия на 17 ноември 1997 г. Регламент № 2320/97.

27 При тези условия, и дори всички права и задължения на Sinara да са прехвърлени на TMK Europe, само от изложените пред Съда критерии за преценка не може да се приеме за установено, че TMK Europe несъмнено е могло да иска отмяната на Регламент № 2320/97, доколкото той определя антидъмпингови мита върху вноса на безшевни тръби с произход от Русия.

28 Подобна преценка на положението на предприятието вносител от гледна точка на Регламент № 2320/97 не може да бъде опровергана нито от обстоятелството, че предприятията износители не са сътрудничили на антидъмпинговата процедура, нито от това, че както твърди италианското правителство, TMK Europe е могло да обжалва мотивите на Регламент № 1322/2004.

29 От гореизложеното следва, че TMK Europe е имало право да изтъкне възражение за незаконосъобразност на Регламент № 2320/97 пред запитващата юрисдикция, която при това положение не е била обвързана от окончателния характер на наложеното с него антидъмпингово мито.

30 Ето защо Съдът следва да отговори на въпроса на запитващата юрисдикция.

По валидността на Регламент № 2320/97

31 Запитващата юрисдикция се пита дали Съветът — като не е взел предвид започнатата от Комисията от 25 ноември 1994 г. процедура, която да установи вероятността в рамките на промишлеността на Общността да съществуват антиконкурентни практики — с приемането на 17 ноември 1997 г. на Регламент № 2320/97 не е изпълнил изискванията на Основния регламент.

32 В това отношение следва да се припомни, че член 3, параграф 5 от Основния регламент предвижда, че изследването на въздействието на дъмпинговия внос върху съответната промишленост на Общността включва оценка на всички релевантни фактори и показатели, които имат отношение към състоянието на тази промишленост. Посочената разпоредба съдържа списък с различните фактори, които могат да бъдат взети предвид, и уточнява, че този списък не е изчерпателен и че един или повече от въпросните фактори не могат да бъдат от решаващо значение при вземане на решение (вж. решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 20 и цитираната съдебна практика).

33 Член 3, параграф 7 от Основният регламент предвижда, че се изследват и всички известни фактори, различни от дъмпинговия внос, които в същото време причиняват вреда на промишлеността на Общността, за да се гарантира, че вредата, причинена от тях, не се приписва на дъмпинговия внос по смисъла на параграф 6 от този член, който уточнява, че от всички предоставени релевантни доказателства трябва да става ясно, че дъмпинговият внос причинява значима вреда на промишлеността на Общността (вж. в този смисъл решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 21 и цитираната съдебна практика).

34 Според постоянната съдебна практика, за да се определи дали е налице вреда, причинена на промишлеността на Общността, е необходима преценка на сложни икономически положения и поради това съдебният контрол върху такава преценка трябва да се сведе до проверка дали са спазени процесуалните правила, дали фактите са точно установени и дали не е налице явна грешка в преценката на тези факти или злоупотреба с власт. Това е така по-специално когато в рамките на антидъмпингово разследване се определят факторите, които причиняват вреда на промишлеността на Общността (вж. решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 22 и цитираната съдебна практика).

35 Когато определят това, институциите на Европейския съюз са длъжни да изследват дали установената от тях вреда действително произтича от дъмпингов внос, и да изключат вредата, настъпила в резултат от други фактори, и по-конкретно тази, която се дължи на поведението на самите производители от Общността (вж. решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 23 и цитираната съдебна практика).

36 В това отношение институциите на Съюза трябва да проверят дали влиянието на тези други фактори не е било в състояние да прекъсне причинно-следствената връзка между разглеждания внос, от една страна, и претърпяната от промишлеността на Общността вреда, от друга страна. Те трябва също да се уверят, че вредата, която се дължи на тези други фактори, не се отчита при определянето на вреда по смисъла на член 3, параграф 7 от Основния регламент и че поради това наложеното антидъмпингово мито не надхвърля необходимото за отстраняване на вредата, причинена с дъмпинговия внос (вж. решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 24 и цитираната съдебна практика).

37 Ако обаче институциите на Съюза установят, че въпреки подобни фактори причинената с дъмпинговия внос вреда е съществена по смисъла на член 3, параграф 1 от Основния регламент, като последица от това може да бъде установена причинно-следствената връзка между този внос и вредата, претърпяна от промишлеността на Общността (вж. решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 25 и цитираната съдебна практика).

38 Що се отнася до главното производство, трябва да се констатира, че както следва от съображенията на Регламент № 1322/2004 и от мотивите на решението в областта на конкуренцията, на 25 ноември 1994 г. с решение на Комисията е започнало разследване на вероятността да съществува антиконкурентно поведение между предприятията, действащи на общностния пазар на безшевни тръби от стомана. Безспорно е също така, че това разследване е позволило на Комисията да започне производство по член 81 ЕО едва на 20 януари 1999 г. чрез изложение на възраженията до съответните предприятия.

39 Така на 17 ноември 1997 г., датата, на която е приет Регламент № 2320/97, още не е взето решението в областта на конкуренцията. Следователно само по себе си това решение не може да се счита за „известен фактор“ по смисъла на член 3, параграф 7 от Основния регламент, който фактор Съветът е трябвало да вземе предвид при определяне на вредата, претърпяна от промишлеността на Общността, за да обоснове антидъмпинговата мярка, произтичаща от Регламент № 2320/97.

40 Що се отнася до разследването, за което Комисията е взела решение на 25 ноември 1994 г., следва да се приеме, че неговият чисто подготвителен характер изключва възможността антиконкуретното поведение, за което се отнася, да се счита, поне до края на това разследване, за установено и причиняващо вреда на промишлеността на Общността.

41 Несъмнено, както беше отбелязано в точка 35 от настоящото решение, институциите на Съюза са длъжни да изследват дали вредата, установена от тях, за да приемат антидъмпинговата мярка, действително произтича от дъмпингов внос, и да изключат вредата, настъпила в

резултат от други фактори, и по-конкретно тази, която се дължи на поведението на самите производители от Общността. Като се позовава на това задължение, TMK Europe по същество твърди, че щом някоя от тези институции е знаела, че има разследване, в резултат на което е било възможно да се установи, че поведението на самите производители от Общността, поне отчасти, е могло да допринесе за вредата, претърпяна от промишлеността на Общността, в антидъмпинговата процедура тези институции не са взели предвид вреда, която е „надлежно“ установена.

42 Все трябва да се припомни, че във всички случаи страните, които изтъкват незаконосъобразността на антидъмпингов регламент, следва да представят доказателствата, които могат да установят, че факторите, които не са свързани с вноса, са могли да имат такова значение, че да поставят под въпрос наличието на причинно-следствената връзка между вредата, претърпяна от промишлеността на Общността, и дъмпинговия внос (вж. в този смисъл решение Transnational Company „Kazchrome“ и ENRC Marketing/Съвет, C-10/12 P, EU:C:2013:865, т. 28 и цитираната съдебна практика).

43 TMK Europe обаче не е представило такива доказателства нито когато се ограничава само с твърдението, че обстоятелството, че Комисията е започнала разследването, довело до решението в областта на конкуренцията, задължително трябва да окаже въздействие върху антидъмпинговото разследване, нито когато изтъква, че само фактът, че резултатът от първото от тези разследвания в крайна сметка довел до преустановяване от Съвета на действието на Регламент № 2320/97, е достатъчен, за да се приеме, че същото разследване е могло да се отрази на антидъмпинговото разследване.

44 Следователно TMK Europe не е обосновало, че факторите, които не са свързани с вноса, са могли да имат такова значение, че да поставят под въпрос наличието на причинно-следствената връзка между вредата, претърпяна от промишлеността на Общността, и дъмпинговия внос.

45 Предвид всички изложени по-горе съображения следва да се приеме, че при разглеждането на поставения въпрос не се установяват никакви обстоятелства, които могат да засегнат валидността на Регламент № 2320/97.

По съдебните разноски

46 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (седми състав) реши:

При разглеждането на поставения въпрос не се установяват никакви обстоятелства, които могат да засегнат валидността на Регламент (ЕО) № 2320/97 на Съвета от 17 ноември 1997 година относно налагане на окончателни антидъмпингови мита върху вноса на някои безшевни тръби от желязо или от нелегирана стомана с произход от Унгария, Полша, Русия, Чешката република, Румъния и Словашката република, за отмяна на Регламент (ЕИО) № 1189/93 и прекратяване на процедурата по отношение на такъв внос с произход от Република Хърватия.

Подписи